

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Grădiniței 1, Pașcani, jud. Iași
@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com
Preot Pavel Postolachi ☎ 0745 644 256
Preot Marius Tabarcea ☎ 0745 776 456

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruivi.” (Romani 12, 12)

Anul II • Nr. 26 (31) • 1 august 2021

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Să urmăm calea postului

Sfântul Ioan Scărarul

„Postul este... sănătatea trupului, pricinuitoarea nepătimirii, iertarea păcatelor, ușa și desfătarea raiului.”

Timpul liturgic

A început Postul Adormirii Maicii Domnului

Postul Adormirii Maicii Domnului este un post mai aspru, care se ține după rânduielile Postului Mare. Tipicul cel mare (cap. 35, p. 44) și învățătura pentru posturi din Ceaslovul mare (p. 707) prescriu ajunare luna, miercurea și vinerea, până la Ceasul al IX-lea, când se consumă mâncare uscată. Marțea și joia se consumă legume fierte, fără untdelemn, iar sâmbăta și duminica se dezleagă la untdelemn și vin.

Originea Postului Adormirii Maicii Domnului se află prin secolul al V-lea, când cultul Maicii Domnului a început să cunoască o dezvoltare mai mare și când sărbătoarea Adormirii ei a început a căpăta o mai mare importanță.

La început, nici timpul din an, nici durata și nici felul postirii nu erau la fel peste tot. În zona Antiohiei, creștinii posteau o singură zi (6 august), alții mai multe zile (4 la Constantinopol, 8 la Ierusalim); în răsărit posteau în luna august și de aceea postul era numit și Postul lui august, alții în septembrie (apuseii, cum fac până azi), iar alții nu posteau deloc, socotind că sărbătoarea Adormirii este zi de mare bucurie, deoarece Maica Domnului a trecut de la amărăciunea pământească la bucuria cerească, unde stă în nemijlocită apropiere de Fiul ei iubit.

Data și durata postului au fost uniformizate în toată Ortodoxia abia în secolul XII, la Sinodul Local din Constantinopol, ținut la 1166, sub patriarhul ecumenic Luca Crysoverghi, care a hotărât ca postul să înceapă la 1 august și să dureze 14 sau 15 zile, până la sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului (15 august).

Pe parcursul acestor două săptămâni suntem chemați să intensificăm rugăciunile noastre către Maica Domnului și să ne împărtășim cu Trupul și Sângele Domnului nostru Iisus Hristos. În acest sens, Biserica ne recomandă să citim Paraclisul Maicii Domnului, în cadrul căruia o numim „folositoare și acoperământ”, „comoară de tămăduiri”, „rugătoare caldă și zid nebiruit” sau „păzitoare a creștinilor”. Ne punem nădejdea, așadar, în ocrotirea și ajutorul ei și nădăjdium că rugăciunea ei folositoare către Mântuitorul să ne ajute în necazurile și neputințele vieții noastre.

Referindu-se la această rânduială specifică Postului Adormirii Maicii Domnului, Părintele Patriarh Daniel sublinia, într-un cuvânt de învățătură, că slujba Paraclisului „ne îndeamnă ca în timpul Postului Adormirii Maicii Domnului să unim rugăciunea cu starea de pocăință, cu cerere de ajutor de la Maica Domnului ca noi să devenim ascultători față de Dumnezeu, după cum ea este model de ascultare, de smerenie, de sfințenie și de dăruire de sine lui Dumnezeu.[...] Deci, Paraclisul este un izvor de putere duhovnicească, un izvor de întărire, încurajare și biruință asupra ispitelor, suferințelor, bolilor și necazurilor. De aceea este foarte iubit de popor acest Paraclis și este de mare folos duhovnicesc”.

În această perioadă sunt oprite nunțile și serbarea zilelor onomastice, fiindcă acestea se serbează în general cu petreceri și veselie, care nu cadrează cu atmosfera de smerenie, de sobrietate și pocăință, specifică zilelor de post.

Duminica a 6-a după Rusalii

Sfanta Cruce, semn al creștinului

Părintele Constantin Galeriu

Purtând și numele lui Hristos, creștinul se însemnează cu semnul crucii ca și cu o pecete a lui Hristos, care arată că face parte din trupul Lui, din Biserica. Și pecetluirea cu acest semn în Biserica începe încă din pruncie. La a opta zi după naștere, când în legea veche se făcea tăierea împrejur, acum preotul merge și binecuvintează pruncul în chipul crucii, rostind asupra lui: „Să se însemneze Doamne lumina feței Tale peste robul Tău acesta... și să se însemneze crucea Unuia-Născut Fiului Tău în inima și în cugetul lui”. La **Botez** și indeosebi la **ungerea cu Sfântul Mir** se însemnează toate simțurile și incheieturile, rostindu-se: „Pecetea darului Sfântului Duh”. **Împărtășirea însăși cu Trupul și Sângele Domnului** este tot o mărturisire a crucii, a jertfei. Și apoi de-a-lungul întregii vieți, creștinul dreptmăritor se însemnează cu acest semn dumnezeiesc: **când începe rugăciunea, în timpul ei și când o termină; la ieșirea din casă, la plecarea în călătorie, ca și la întoarcere, la începutul ca și la sfârșitul lucrului; înainte de culcare**, pentru a ne încredința grijii lui Dumnezeu, și la trezirea din somn, spre a ne agonisi binecuvântarea Lui, în toată ziua, **când ne așezăm și ne ridicăm de la masă; la vreme de mahnire, primejdii sau gânduri rele...** Și în atâtea împrejurări așa cum făceau cei dintâi creștini, după cum ne dă mărturie scriitorul bisericesc Tertulian (160-240) care spune: „înainte și în timpul treburilor, intrând și ieșind, îmbrăcându-ne, înainte de somn, în toate lucrările noastre, la fiecare pas și la fiecare faptă, noi ne însemnăm cu semnul sfintei cruci” (P.L. 2, col. 99). În chipul crucii **preotul binecuvintează credincioșii**; cu aceasta începe săvârșirea Sfințelor Taine, sfințește darurile aduse la Altar, ca și apa, hold-ele, zidirea toată. Și tot **crucea stă pe Altar**, ea însăși fiind Altar, pruceu și **deasupra Sfințelor locașuri**, cele mai multe fiind zidite în forma ei. Crucea se zugrăvește **pe sfintele vase, pe odăjdii, pe cărțile de cult**; se vede **ridicată la unele răspântii de drumuri**, se așază **la căpătaiul celor adormiți**. Cuprinde astfel întreg orizontul vieții noastre, este semnul prin definiție al creștinului,

De ce răspundem la Sfânta Liturghie cu „Doamne miluiește”?

Sfântul Nicolae Cabasila

Pentru ce preotul (diaconul) ne îndeamnă să ne rugăm pentru multe și felurite lucruri, pe când credincioșii din Biserică se roagă numai să fie miluiți, înălțând către Dumnezeu la toate cererile, una și aceeași rugăciune: „Doamne Miluiește!”

Mai întâi pentru că această rugăciune cuprinde într-însa o **mulțumire** și o **mărturisire**. Al doilea, fiindcă a cere de la Dumnezeu **milă înseamnă a cere Împărăția Lui**, iar dacă o cerem pe aceasta, Hristos a făgăduit că toate celelalte de care avem trebuință ni se vor adăuga. Pentru aceasta e de ajuns cererea de mai sus, ca una ce poate să dobândească toate dintr-o dată.

Dar de unde se poate vedea că mila lui Dumnezeu e totuși cu Împărăția Lui? Din aceea că Hristos, vorbind despre răs-

plata cu care El îi va încununa pe milostivi, o dată spune că aceștia vor fi miluiți, iar altădată că vor moșteni Împărăția. Astfel, într-un loc zice: **„Fericii cei milostivi, că aceia vor fi miluiți”**; iar în altă parte, ca și cum s-ar tâlmăci pe Sine Însuși și ar lămuri ce înseamnă a fi miluit spune: **„Și va zice Împăratul celor de-a dreapta Lui (adică celor milostivi): Veniți, binecuvântații Tatălui Meu și moșteniți Împărăția cea gătită vouă de la zidirea lumii”**. Așa că a dobândi mila de la Dumnezeu e totuși cu a primi moștenirea Împărăției Cerești.

De altfel, dacă cineva ar voi să înțeleagă în ce constă mila dumnezeiască, prin asemănare cu mila omenească, va găsi că ea nu e nimic altceva decât însăși Împărăția Cerurilor. Căci să vedem ce au făcut cei milostivi? **„Flămând am fost și Mi-ați dat să mănânc, însetat am fost și mi-ați dat să beau”** (Matei 25, 35), le va zice Domnul. De aceea și Hristos îi va milui, primindu-i părtași la masa Lui. Și care e acea masă? **„...Ca să mâncați și să beți la masa Mea, întru Împărăția Mea”** (Luca 22, 30), zice Dânsul. Iar ca să ne dăm seama de strălucirea acelei mese, care nu va fi o masă de robi, ci una împărătească, să avem în vedere că cel ce va sluji la ea va fi Însuși Stăpânul a toate: **„Căci se va încinge, îi va așeza la masă și, apropiindu-se, va sluji lor”** (Luca 12, 37).

Prin urmare, când cerem de la Hristos milă, înseamnă că ne rugăm să dobândim de la El Împărăția cea veșnică.

Jn perioada 5-7 august, credincioșii din toată țara, și în special cei din Ținutul Zimbrului, marchează sărbătorile sfinților nemțeni, prin cinstirea **Sfântului Ioan Iacob** (5 august) la biserica din curtea Seminarului Teologic de la Mănăstirea Neamț, urmată de **praznicul Schimbării la Față** (6 august) de la mănăstirea de pe Muntele Ceahlău, cu hramurile „Schimbarea la Față” și „Sfântul Voievod Ștefan cel Mare” și sărbătoarea **Sfintei Cuvioase Teodora de la Sihla** (7 august) la Mănăstirea Sihla.

Sfântul Ioan Iacob Hozevitul (1913–1960), un sfânt al zilelor noastre

Cuviosul Ioan Iacob, cu metania din Mănăstirea Neamț, a fost un sihastru sfânt al zilelor noastre care s-a nevoit 24 de ani în Țara Sfântă, atât pe Valea Iordanului, cât și în pustiu Hozeva. Acest fericit purtător de Hristos s-a născut în satul Crăiniceni, comuna Păltiniș (Botoșani), la 23 iulie 1913, într-o familie de țărani credincioși, anume Maxim și Ecaterina, fiind singur la părinți. Din botez s-a chemat Ilie, iar în familie i se spunea „Iliuță”. La șase luni după naștere, mama sa, îmbolnăvindu-se, a decedat, iar copilul a rămas în grija bunicii sale după tată, Maria Iacob, care îl îngrijește ca o adevărată mamă timp de zece ani.

În anul 1916, când copilul Ilie avea trei ani, tatăl său a decedat pe front. În anul 1923, a decedat și bunica, lăsând pe micul Ilie cu totul orfan și lipsit de mângâierea părinților și a bunicilor. De acum, copilul este luat în grija unchiului său, Alecu Iacob, care avea acasă șase copii. Între anii 1926–1932, tânărul Ilie urmează Gimnaziul „Mihail Kogălniceanu” și Liceul

Pe urmele sfinților

Sărbătorile sfinților nemțeni

„Dimitrie Cantemir” din Cozmeni (Cernăuți).

În vara anului 1933 a intrat ca viețuitor în obștea Mănăstirii Neamț. La 8 aprilie 1936 este tuns în monahism, primind numele de Ioan, iar în noiembrie același an se duce, cu alți doi călugări din marea lavră, să se închine la Mormântul Domnului. Apoi rămâne definitiv în Țara Sfântă, unde se nevoiește în obștea Mănăstirii „Sfântul Sava” de lângă Betleem.

La 5 august 1960, când avea 47 de ani, După 20 de ani, la 8 august 1980, s-a aflat întreg în mormânt, fiind preamărit de Dumnezeu ca sfânt. La 15 august, același an, moaștele sale au fost duse la Mănăstirea „Sfântul Gheorghe Hozevitul” din apropiere, și se păstrează în biserică alături de celelalte sfinte moaște.

Sfânta Teodora de la Sihla, cea mai aleasă călugăriță sfântă a monahismului românesc

Cuvioasa Teodora de la Sihla este cea mai aleasă călugăriță sfântă pe care au odrăslit-o mănăstirile românești. S-a născut în satul Vânători (Neamț), în prima jumătate a secolului XVII. Tatăl ei, Ștefan Joldea, era armaș al Cetății Neamțului. După moartea surorii sale, Maghița, Teodora a fost căsătorită cu un tânăr din Ismail. Dar, neavând copii, s-au dus amândoi la mănăstire. Fericita Teodora a îmbrăcat haina călugărească la Schitul Vărzărești (Râmnicu Sărat), iar soțul ei s-a călugărit la Schitul Poiana Mărului, cu numele de Elefterie.

Risipindu-se schitul de către turci, Teodora s-a făcut pustnică în Munții Buzăului. Apoi, retrăgându-se în ținutul Neamț, a sihăstrit singură ca la 30 de ani într-o peșteră din Munții Sihlei, asemenea Cuvioasei Maria Egipteanca. Deci, bineplăcând lui Dumnezeu, s-a mutat din viața aceasta în primele decenii ale secolului XVIII și a fost îngropată în peșteră.

În primele decenii ale secolului XIX, moaștele Cuvioasei Teodora de la Sihla au fost luate de familia boierilor Sturza, ctitori ai acestui schit, și duse la biserică zidită de ei în satul Miclăușeni (Iași). Iar în anul 1856 au fost date Mănăstirii Pecersca din Kiev, unde se află și astăzi, în schimbul mai multor rânduri de veșminte de fir.